

Peter Harold

KATARINA- HISSEN

Berättelsen erhöill ett hedersomnämmande vid den Fantastiska E-novelltävlingen 18 juni 2005.

— KATARINAHISSEN —

Av Peter Harold

Förbud fungerar ibland som påbud. Jag vet det av egen erfarenhet. I närheten av det kvarter där jag växte upp fanns en gammal verkstad som en f.d. raggare tagit över. Här samlade han en massa trasiga fordon. Det mesta var skrot, men ack vad dessa lockade oss, vi elva-tolvåringar som annars var hänvisade till våra trampcyklar. Skrotbilarna stod parkerade bakom ett träplank och grinden var försedd med kätting och hänglås. För att det inte skulle råda några tvivel om att ägaren ville ha sina saker ifred hade han satt upp en stor handmålad skylt med texten:

”Tillträde förbjudet!”

Det här minnet från min barndom dök upp i huvudet när jag gick förbi Katarinahissen vid Slussen i Stockholm häromdagen. Porten till hissen var öppen, men öppningen var blockerad med ett stängsel av fabrikat Gunnebo. På detta stängsel satt en fabriksproducerad skylt med texten:

”Tillträde förbjudet!”

På baksidan av raggarens skrotbilspartering hade flera av plankorna i staketet delvis lossnat; troligtvis på grund av att han kört för nära med sin svarta och rostiga Plymouth som han parkerat för slutförvaring. Om man drog ut plankans

nederdel kunde alla utom Jimmy klämma sig in genom hålet. Han var mildt sagt korpulent. Tids nog fann vi fler påbackade staketplank, och Jimmy kunde följa våra lekar.

Huruvida Gunnebstängslet satt ordentligt fast ville jag inte undersöka i denna publika situation där kunderna stod och valde buketter utanför Katarinahissens blomsterbutik. Men 11-åringen i mig hade vaknat till liv. Nyfiket tittade jag ner i hisschaktet. Det var mörkt och eftersom jag inte såg linorna till hisskorgen befann den väl sig uppe på "översta våningen".

Just då bromsade en skåpbil in bakom mig och två äldre hantverkare i mörkgröna arbetsställ klev ut. De var, såvitt jag kunde bedöma, hissreparatörer. Skåpbilen hade inga dekaler förutom två utstansade pilkuggsvingar i fronten som angav fordonets fabrikat och den var helt vit. Kanske var det de solbelysta molnen som speglade sig i lacken och gav karossen en så märkvärdig lyster, för när jag kastade en blick i McDonalds skyltfönster iaktog jag en egendomlig aura kring bilen. Det måste ha varit ett ljusfenomen som uppstod i spegelbilden på grund av att restaurangen hade ljus- och värmedämpande film på fönsterglasen.

Jag hörde att den ene reparatören hette Gabriel. Vad den andre kallades vet jag inte eftersom Gabriel aldrig tilltalade kollegan vid namn. Det är i sammanhanget oviktigt, men jag noterade Gabriels namn av den anledningen att det inte var ersatt med ett smeknamn, t.ex. "Gabbe".

Min blick följde de två männen. De lyfte bort Gunnebstaketet som egentligen var en lös grindport. Därpå började de lasta ur sin vita skåpbil och ställa utrustningen vid

kanten intill hissdörren. Han som inte hette Gabriel steg nerför hisschaktet på en stege som löpte i spalten mellan hissarna till vänster om öppningen. På så vis kunde teknikerna passera mellan hisskorgarna ifall dessa befann sig på samma våning. Gabriel steg in bak i skåpbilen medan den anonyme reparatören fortsatte bära ner verktygen nerför stegen. Till slut kom han för att hämta det sista och försvann nerför schaktet.

Vid det här laget var min nyfikenhet ordentligt retad; jag ville veta hur det såg ut på botten av hisschaktet. Trots allt; de hade lagt stängslet åt sidan och det fanns inte några verktyg kvar på trottoaren som jag kunde skada eller råka knuffa ner. Och varken Gabriel eller hans kollega sågs till. En liten titt ner mot Katarinahissens schakt kunde väl knappast ses som ett brott, tänkte jag och erinrade mig samma känsla då jag ledde kamraterna till baksidan av raggarens skrotupplag och dödade mitt samvete med kommentaren "här finns det ingen skylt som säger 'tillträde förbjudet'". Och så var det ju; reparatörerna hade ställt skylten med texten mot Katarinahissens vägg...

— Jag tar en titt, sa jag halvhögt för mig själv.

Men innan jag dök in med huvudet kastade jag en blick uppåt. Det vore ju olyckligt att stå där just som en nedåtfarande hiss kom dundrade ner i nacken! Men jag hade fri sikt ända upp till resturang Gondolen. Det egendomliga var att det inte fanns någon hisskorg där uppe. Märkligt, eftersom då borde det ha funnits linor som hängde ner framför mig. Mig veterligen drivs väl inte dessa hissar av Arkimedes skruv eller av hydraulik, talade jag till mig själv. Men en snabb

granskning ner i hisschaktet avgjorde att transmissionen skedde med hederliga stålkablar, ty det löpte i alla fall linor i vertikal riktning ovanför den andra hissburen. Ja, det är ju en gammal anläggning. Troligtvis var reparatören Gabriel och hans kollega här för att byta ut de gamla linorna.

Jag blev modigare och hängde med huvudet allt längre in, även om jag höll ett krampaktigt tag om karmen kring hissdörren. Några sekunder senare, utan att ha sett någonting av värde, drog jag mig bakåt och kände att mitt intresse började svalna. Jag bestämde mig för att återuppta min promenad, men insåg att jag ju inte kunde lämna platsen förrän reparatörerna stängt igen det gapande hålet.

En olycka kunde ju inträffa; t.ex. en synskadad kunde ju vandra förbi och falla ner. Eller en stressad turist som inte tar sig tid att se var han eller hon sätter ner sina fötter med stadskartan fladdrande framför ansiktet. Nervöst såg jag hur en kvinna kom knuffandes på sin barnvagn i sällskap med den minsta telningens tre syskon i hasorna efter modern. Nej, för tusan! De var fyra syskon till babyn; de var så livliga att det nästan inte gick att räkna medlemmarna i denna bråkiga kvartett som var mellan fem och nio år gamla. Storebrodern var sysselsatt att knuffa sin mellansyster mot broräcket...

Denna familj var på väg att passera den öppna dörren till hisschaktet. Fembarnsmamman visade sin avkomma ett ringa intresse; kanske hörde hon dem inte genom sin rutiga sjal. För min egen del var jag fylld av ångest när jag såg de stojande eftersläntrarna. Jag rusade fram mot öppningen för att förhindra en katastrof, men min trasiga sula fastnade i en gatuplatta som låg ojämnt. Stapplande höll jag på att själv

falla ner genom den svarta rutan, men inom någon sekund visste jag att ett av barnen skulle falla ner där.

— Lägg av med att knuffas! röt jag till.

Nu vände modern på sitt huvud och blängde mot mig. Hon drog sina hjärtegryn till sig medan hon uttalade något som jag bedömde vara en speglosa ägnad mig; hennes språk var icke något av dem jag behärskar.

Själv undrade jag hur i helsike hissreparatörerna kunde lämna öppningen utan att spärra av den. Jag gick till baksidan av skåpbilen för att påpeka detta för herr Gabriel. Men Citroënen var tom. Gabriel fanns inte där.

Jag rannsakade mitt bräckliga minne: Nej, jag kommer ihåg att reparatören utan namn befann sig i hisschaktet — och jag minns minst lika tydligt att Gabriel gick till skåpbilens bakdörrar. Punkt!

Jag kunde ju inte lämna platsen nu. En snabb blick in i förarhytten visade att bilnycklarna satt kvar i tändningslåset. Vad är det för en hantverkare som lämnar kvar sina nycklar i en obevakad bil mitt i centrala Stockholm, tänkte jag tyst för mig själv. Svaret var givet: En sådan som inte heller ser till att säkra hisschakten från fallolyckor.

Under dessa omständigheter kunde jag inte lämna Katarinahissens entré. Jag gick till den öppna hissdörren och hojtade med hög röst ner i hålet för att påkalla den andre reparatörens uppmärksamhet. Ett kort eko svarade mig men sedan blev det tyst om man bortsåg från trafikbullret från Stadsgårdsleden och skrattnåsarerna som cirklade omkring ovanför Slussen.

— Är det någon där? ropade jag. Låt oss kalla det för ett

retoriskt rop, ty jag visste att en av reparatörerna var där nere. Men jag fick ändå inget svar.

Vad göra? Jag hade ett livsfarligt hisschakt å ena sidan och en olåst till synes fabriksny lätt lastbil å andra sidan att bevaka. Inte för att det skulle vara några bekymmer för mig att prioritera om något hände... Men det var inte min uppgift att stå här som vakt åt dessa slarviga hissreparatörer.

Var jag ofrivilligt medverkande i något av TV:s skämtprogram som filmades med dold kamera? Ja, min situation var så befängd att det var en sannolik förklaring. Det är nog inte möjligt att uppbringa ett TV-program som i mina ögon väcker mer anstöt än dessa som presenteras av Peter Funt och hans över-stylade blondinsällskap. Visst gillar jag humor, men skall man vara tarvlig mot folk skall man göra som i Jamie Kennedy Show. Han lurar folk med finess!

Oavsett om jag filmades för en svensk upplaga av Dolda kameran eller icke, så var jag tvungen att agera rationellt. Jag öppnade dörren till skåpbilens förardörr och tryckte ner signalhornet under tio sekunder. På en gång fick jag minst trettio ansikten att vända sig mot mig. Inget av dessa tillhörde Gabriel. Den ende som på allvar brydde sig om vad jag gjorde var en taxichaufför som satt i den första bilen före Katarinahissen, och det av två anledningar: För det första hade jag väckt honom; för det andra hade han en gång lyckats köra på mig med sin droska när jag var ute och cyklade. Man kan säga att vi var gamla "bekanta". Tydligen hade han fått behålla både körkort och taxilegitimation, trots att det var han som körde mot enkelriktningen nerför Götgatsbacken. Ja, det var ju på den tiden innan vägsnutten blev gågata. Eller "Glo-

gata” som vi litterära humorister brukar skämta till det.

Nåväl. Gamla motsättningar fick läggas åt sidan för stunden. Jag berättade för honom vad som hänt och vilken fara det öppna hisschaktet utgjorde för den förbipasserande allmänheten. Till min lycka tycktes han förstå innebörden av problemet bättre än han förstod trafikregler.

Hans lösning var också att stiga in i skåpbilen och trycka ner signalhornet. Gabriel dök inte upp fastän taxichauffören skötte sin tillfälliga uppgift med bravur. Ett McDonaldsbiträde kom ut och upplyste oss om att vi stått och tutat i över fem minuter. Det var nog en lögn. Och hon måste ha varit i blöjåldern när jag gjorde lumpen i Norrtälje 1990; detta var jag på vippen att säga när hon påstod att vi var galningar och att hon tänkte ringa till polisen. Istället svarade jag henne uppriktigt att det var en bra idé, och bad henne — utan att förklara varför — att larma 112. Men tydligen hade min hemställan motsatt verkan; ungefär som när en 11-årig pojke ser en skylt med texten ”Tillträde förbjudet”...

Om nu inte Gabriel fanns på gatuplanet återstod endast att söka efter hans kollega i hisschaktet. Jag visste ju trots allt vägen ner i hisshusets innandöme. Taxiföraren lovade att hålla ett vakande öga på öppningen under tiden.

Läsaren kan nu vara av den åsikten att jag istället borde ha flyttat Gunnebogrinden och ställt den framför hålet, men det fanns tre goda skäl att inte göra det. För det första fanns det ju en risk att Gabriels kollega skulle komma uppklättrande, och hade vi blockerat... Tänk om han ramlade ner när han försökte ta sig förbi stängslet?

Skäl nummer två var ju att jag — fumlig som jag är och

med en motorik som en bulldozer — kanske råkade tappa stängslet ner i hålet.

Det tredje skälet var dock helt avgörande. Jag hade nu en ursäkt för att klättra ner i detta förbjudna utrymme. Jag brukar säga att ”så här upphetsad har jag inte varit sedan jag blottade mig för kronprinsessan Victoria” när jag står i kast med att göra något som avviker från min gråa vardag. Men sanningen att säga så var det en ren olyckshändelse att kronprinsessan... eh!... Och dessutom var jag inte alls upphetsad när det hände. Min något oväntade kommentar brukar ändå få igång konversationer när sådana är trögstartade. Och jag hade gärna yttrat detta precis nu när jag, som en handlingens man, svingade min kropp runt den öppna hissdörren med ett mörkt och okänt djup under mina fötter.

Vad väldigt få i min omgivning känner till är att jag är en entusiast av s.k. ”urban exploration”. Denna hobby går ut på att besöka platser som inte allmänheten har tillträde till, men som ändå ligger vid eller i närheten av offentliga ytor. Själv har jag ända sedan jag lärde mig cykla fascinerats av övergivna fabrikslokaler. Ett besök i Katarinahissens mekaniska avdelning är en närmast logisk fortsättning på min UE-instinkt. Likt en gråsugga dras jag till mörkret...

Mörkret var till hjälp eftersom jag slapp uppleva svindel när jag sneglade mot hisschaktets botten. Däremot var det obehagligt att ljuset vid dörröppningen hamnade allt högre upp ovanför mitt huvud. Jag började fundera på om jag skulle våga klättra upp till gatan igen när mitt besök var över. En tröst var dock att jag onekligen måste närma mig stegens

nedersta del. Mina armar skulle uppskatta lite vila, ty mina fötter och ben var inte alls så raska och viga som för tjugo år sedan. Men det sista stegstaget dröjde ännu. Hur långt ner hade jag kommit?

Genom metallen i ledstången kände jag vibrationer från linjebussarna och lastbilarna som trafikerade broverket som Katarinahissen var förbunden med via en tämligen solid betongkonstruktion.

Då jag tillfälligt lät släppa ledstången med ena handen råkade jag stöta till ett utskjutande handtag på en lucka som satt i väggen. Den retade min nyfikenhet eftersom den enligt min bedömning borde utmynna i höjd med Saltsjöbanans perrong. Men där fanns väl vanliga hissdörrar, eller...?

Botten dröjde, men till slut stod jag på en plattform av räfflad plåt. Det var den gamla modellen som idag är ersatt inom byggbranschen av den halkfria gallerliknande konstruktionen. Det visade sig ändå inte vara botten; jag hade kommit ner på taket på den vänstra hisskorgen. Den var förskjuten c:a 1 meter, och jag såg att man ställt upp en aluminiumstege i springan där hissen annars brukade löpa längs väggen.

Detta såg jag i ljusskenet från en flödande byggarbetslampa som stod påslagen inuti hissen. Jag erinrade mig varför jag befann mig här, och med hög och tydlig röst ropade jag efter Gabriels kollega. Denne svarade inte, men det gjorde däremot taxiföraren ovanför mig som lyckligtvis stannat kvar. Ja, det var väl kanske inte så gott om körningar vid denna tid på dagen.

Jag klättrade nerför aluminiumstegen och hamnade i

ett litet rum som troligtvis var tänkt som en underjordisk entré till hissarna, ty här fanns två hissdörrar av samma slag som de uppe på gatan; en till vardera hissar. Bägge dörrarna stod vidöppna, och jag kom ut genom den öppning som blottats tack vare den förskjutna hisskorgen.

Den högra hisskorgen såg ut att vara i drift; lysrören lyste inbjudande och det surrade om ventilationsfläkten. Jag visste att denna hiss inte hade några linor i taket, och att den därför var obrukbar trots att strömmen var inkopplad.

Detta rum hade till min förvåning ingen annan utgång än de två hissarna. Jag försökte inbilla mig att man tänkt bygga en anslutning till hissen från den underjordiska Konsumbutiken, men det slog mig att det redan fanns en hissentré där mellan butiken och Saltsjöbanan.

Ju mer jag försökte föreställa mig hur det såg ut på andra sidan väggen, desto mer förvirrad kände jag mig. Det var som att titta på en decimeterhög ask och sedan öppna locket och kunna stoppa ner hela armen i densamma. Eller se alla saker i en damväska ligga urplockade på ett bord... Dimensionerna gick helt enkelt inte ihop!

Det som störde mig var att den namnlöse hissreparatören inte sågs till. Han var borta trots att det inte fanns någonstans för honom att ta vägen, även ifall han medvetet ville leka kurragömma med mig. Obehagskänslorna växte sig större då jag insåg att det bara fanns en enda logisk förklaring till att jag inte såg honom. Han hade fallit nerför stegen och låg antingen död eller svårt skadad på något av hisstaken.

Instinktivt rörde jag mig mot den belysta hisskorgen. Jag

tryckte på knappen för nödstopp varpå en ringsignal började ljuda från flera håll i lokalen. Om nu någon av reparatörerna fanns i närheten av Katarinahissen måste de ju reagera på signalen. Jag fortsatte att pressa in knappen i gott och väl en hel minut innan min inbillningsförmåga började spela nästa akt. Som det är läsaren bekant dominerar en särskild doft i dylika anläggningar: Det är dunster från härskna smörjmedel som fett och olja; en kvalmig lukt från elektroniken samt en stickande bouquet av det varma dammet från lysrörsarmaturerna. För att inte tala om aromen av järnpartiklar i luften som lägger sig på tungan och smakar blod. Det var nu inte bara smaken. Även mina känsliga näsborrar tyckte sig vädra en genomträngande blodstank; unken och en aning syrlig.

Steget från inbillning till övertygelse är ej lång. Jag fick en yrselattack och skulle på nytt trycka in nödsignalen, men måste i mitt förvirrade tillstånd ha kommit åt fel knapp. Hissdörren for igen och lysröret blinkade till. Jag försökte trycka på dörrknappen för att öppna, men hissen var redan i rörelse.

— Omöjligt, muttrade jag, men insåg att jag hade fel eftersom pilen för ”uppåt” tändes.

Omöjligt eller ej; allting har sin naturliga förklaring, resonerade jag likt en dr Watson. Och den enda förklaring jag hade var att Gabriel och hans kollega på något sätt — utan att jag märkt det — tagit sig till Katarinahissens maskinrum uppe på taket, förmodligen via restaurang Gondolen och kontorskomplexet. När de hörde ringklockan bestämde de sig för att köra upp hisskorgen som jag befann mig i. Nu var jag

på väg upp till dem, och jag hoppades innerligt att taxiföraren drog undan snoken när hissen passerade den öppna hissdörren på gatan.

I denna stund var jag övertygad om att det var hissreparatörerna som på manuell väg körde upp hissen. Uppfärden tog mer än en minut i anspråk, men jag var ändå nöjd. Äntligen skulle den här besvärliga situationen få en upplösning; Gabriel & c:o måste åka ner och stänga igen den vidöppna dörren. Dessutom hade jag fått åka med Katarinahissen utan att betala den erforderliga avgiften på 10:—

Till slut stannade hissen och jag kunde stiga ut på utsiktsbryggan. Bloddoften var borta och mitt humör hade genast blivit bättre. Jag väntade mig se antingen Gabriel eller hans kollega, men ingen av dem var närvarande.

— Skitsamma, mumlade jag.

Jag spejade ut mot Saltsjön och fann ett skruvliknande torn resa sig mot skyn bakom Kastellholmen. Det måste ha varit en ny åkatraktion på Gröna Lund som jag aldrig sett tidigare. Jag iakttog ett antal korgar som var fästa i ytterspetsarna av denna gigantiska skruvs gängor, som for nerför tornet i en spiralliknande rörelse. Efter ett par sekunder hördes över sjön de av både skräck och förtjusning blandade ljuden från de åkande. Personligen tyckte jag att det var vansinnigt och grymt verktyg; betydligt mer fasansfullt än det gamla tornet som kallades "Fritt fall".

Min blick övergav Saltsjön och jag vände mig helt om. Jag uttalade en svordom som undslapp min gapande mun då jag drabbades av en ny chock. Svordomen var fullt berättigad

när min hjärna försökte förstå den vy som bredde ut sig under mina fötter på marken. I korthet vad jag såg: Slussen var icke mer!

Med slussen menar jag den klöverbladslänkande trafikplats som vid sin tillkomst var en genialisk lösning på ett svårt trafikproblem. Men sedan tillkomsten av Centralbron, Västerbron och sedan Essingeleden vållar den endast bekymmer för besökande bilturister som sällan kommer dit de vill.

Den yrselattack jag upplevt för ett par minuter sedan var inget mot vad jag kände nu, nu när världen slets undan mina fötter.

Jag blundade hårt, nöp mig i armen, och öppnade ögonen igen. Trafiken från Gamla stan, Hornsgatan och Fjällgatan leddes in på en tregrenad rondell som dubblerade en underjordisk trafikled från Stadsgårdsleden mot Söder Mälärstrand. I centrum av rondellen hade man placerat glasobelisken från Sergels torg!

— Jag är galen, mumlade jag för mig själv, men tillräckligt högt för att en förbipasserande herre skulle finna mitt uttalande värt att bestrida:

— Det är ni nog inte, men det är de i stadsfullmäktige! Hur kan de bara göra så här?! Det är en hädelse mot konstnären som skapade...

Och i det ögonblicket framträdde färgstarka bokstäver inuti glasobelisken. I fallande riktning bildade de namnet "McDonalds".

— Stadsslussen är byggd med pengar från sponsorer, fortsatte den äldre herren i upprört tonfall: — Se på

slussportarna. Till vänster står det "Coca", den till höger... nej, min unge man. Jag tar inte det ordet i min mun!

Mannen vibrerade av ilska. Själv skakade jag av skräck. Jag hade antingen förlorat förståndet, eller också hade något ondskefullt geni hos Dolda Kameran uppfunnit en verklighetstrogen dekor som man fäst under Katarinahissen. Det var ju trots allt möjligt att jag stod ovanför en filmduk på vilken man projicerade en avbildning av ett framtidsscenario som någon byggnadsingenjör fått skapa. Hur kunde de få allting att se så verkligt ut?

De irriterande kajorna och de ständigt guanoproducerande fiskmåsarorna cirkade i luften runt slussområdet. Några av dem landade demonstrativt på obeliskens topp. De var riktiga, liksom bussarna och människorna nere på gatan.

Till och med Saltsjöbanan hade förändrats. De gamla vagnarna av tunnelbanetyp var utbytta mot vagnar av det slag som trafikerar Tvärbanan mellan Sickla och Alvik. Någonting måste ha hänt medan jag befann mig inne i Katarinahissen.

Den ilske farbror som upprörts av reklamen i glasobelisken och slussportarna hade börjat gå mot hissen. Han vände strax tillbaka, lika irriterad som tidigare, men av en ny anledning: — Ur funktion, klagade han och pekade mot de stängda hissdörrarna. Jag grep tag i hans arm: — Ursäkta, kan ni säga mig vilket år det är...?

Mannen tittade på mig med en misslynt uppsyn: — Vad menar du? Vet du inte vilket år det är?

— Jag... eh... har varit utomlands en längre tid, nästan stammade jag.

— Vad är det med det? Det måste väl vara samma år utrikes som det är här, svarade mannen syrligt, varpå han övergav mig.

Jag väntade tills mannen var utom synhåll innan jag lämnade gångbryggan för att gå mot Mosebacke.

Läsaren skall veta att jag vandrade med blicken sänkt mot fötterna. I mitt upplösta tillstånd var jag inte redo för fler överraskningar. Till min glädje visade gamla Mosebacke sig vara likt, bortsett från att andelen Rolls Royce, Bentleys, Audis och BMW:ar dominerade bland alla parkerade bilar längs gatorna i Södermalm. Bortsett från dessa stillastående lyxbilar var det nästan ingen trafik att tala om.

Jag vandrade nerför Götgatsbacken mot det nya Slussenområdet. Mycket var sig likt; till och med gitarraffären fanns kvar. Intill den franska ambassaden stod en gatuskylt uppsatt på väggen. Skylten drog till sig min blick; inte för att budskapet gjorde mig överväldigad, utan därför att texten med sin klarröda bakgrund inte gick att undvika ens om man tittade förstrött. "Till Mona Sahlins torg" stod det med fetstilta bokstäver som var understrukna med en pil i riktning mot Slussen.

— Ursäkta mig, men är Mona Sahlin död? frågade jag en förbipasserande tonåring som verkade ofarlig.

— Dom-döpte-torget-när-hon-avgick, blev det blixtnabba svaret. — Som landshövding, tillade tonåringen som till det yttre var så androgyn att jag skall låta det vara osagt om det var en kille eller en tjej.

Mona Sahlin som före detta landshövding! Jag kan icke längre vara i min egen tid, insåg jag nu. Det återstod nu att

finna det faktiska årtalet, och jag började så smått förlika mig vid tanken på att jag inte var utsatt för ett TV-producerat spratt, utan att jag på ett eller annat sätt vaknat upp i vad jag vänligast kunde kalla "framtiden". Men ombyggnaden av Slussen till Mona Sahlins torg kunde inte ha gjorts i en handvändning. Tittade man på de parkerade bilarna — av vilka mer än hälften kunde definieras som lyxbilar — var de flesta modeller som jag aldrig sett tidigare. Jag var alltså minst tio år in i framtiden... Eller hade tiden löpt normalt, och att det var jag som drabbats av en decennielång minneslucka?

För säkerhets skull började jag resumera mina levnadsår. Under tystnad angav jag årtal för skolstart, cykelköp, resor, examen, kurser, olika arbeten och förtroendeuppdrag i föreningslivet; mina bilar och deras registreringsnummer, mitt bröllop, min dotters födelse, nine-eleven... Det blev en kalender som räckte till år 2005. Vilket år var det nu?

Vid stadsmuséet hade man satt upp en nio meter bred elektronisk väggtidning med dagens aktuella nyheter. Det slog mig att det inte längre fanns några tryckta tidningar som brukar delas ut vid tunnelbanan eller säljas i kiosker. Därför var det trångt framför den stora bildskärmen.

En sliten yngling med trasiga märkeskläder förklarade för mig att det fanns fler elektroniska väggtidningar runt om i stan. Detta var de enda som hade nyheter med garanterad sanningshalt, påstod han. Datum — 25 maj — levererades, men ej årtalet.

Jag var yr i huvudet. Väggtidningar med garanterad sanningshalt... det låter lite som kommunist-Kina, tänkte jag

tyst för mig själv. Men jag hade annat att tänka på. T.ex. varför det var så populärt med detta androgyna mode bland Stockholms tonåriga ungdomar? Kalla mig gubbsjuk, men jag vill vara säker på vad jag låter mina ögon vila på när en söt tjej passerar förbi. Men dessa ungdomar var helt oestetiska till sitt yttre. Inte för att jag är någon skönhet själv, men...

Medan jag stod i egna tankar framför den reklamfyllda glasobelisken invid Mona Sahlins Torg insåg jag paradoxalt nog att min hunger hade väckts, trots att jag stålsatte mig mot restaurangkedjans stora logotyp. Det var nu som jag såg att den gamla nedgången till Slussens tunnelbanestation var riven, och på platsen reste sig istället en gigantisk McDonalds-restaurang i fem eller sex våningar med lika många terrasser.

Jag styrde mina steg mot inrättningen, och en stor silverblänkande rulltrappa förde mig till den översta våningen. Utsikten över Gamla Stan var vidunderlig, och jag njöt av utsikten.

— Business Meny eller Tourist Meny?

Det var en servitör som frågade. Eller servitris. Det var en av dessa studenter vars genus i mina ögon var odefinierbart. Jag förstod inte heller frågan, och bad att få veta skillnaden mellan menyerna. Svaret kom som rinnande vatten och jag begrep knappt hälften. Jag måste vara gammal och lomhörd, tänkte jag. Hon/han nämnde rispannkaka men aldrig hamburgare.

— En liten fråga; vad uppskattar du min ålder till? ville jag veta. Servitören/servitrisen såg besvärad ut. Jag insåg att jag ställt fel fråga till fel person. Därtill ser jag äldre ut än vad jag är. Till och med gamla skolkamrater gissar fel på min ålder

vid återföreningsträffarna.

— Omkring trettiofem-eller-max-fyrtio, meddelade servit...en.

Jag speglade mig mot en ståtklädd pelare. Ja, jag är trettiofyra och det är min rätta ålder; trettiofem blir jag sommaren 2005. Jag har alltså inte åldrats en dag trots att Gröna Lund fått "skruven", Södermalms Torg blivit "Mona Sahlin's" och McDonalds byggt ett tempel i kanten av Söders höjder. Nu insåg jag att det var jag som på något sätt hoppat i tiden.

— Hur mycket kostar Tourist Meny? frågade jag.

— Sextionio svenska Nykronor.

— Svenska kronor...? Betalar man inte med Euro i framtiden, funderade jag alltför högt.

— Ni kan betala med Euro till en låg kurs. Dollar går också bra att betala med; den växlar vi fullvärdigt, sa servitris/tören och artikulerade sig för att idioten skulle förstå.

— Så Euro...?

— Inte sedan Sverige fick lämna Europeiska Unionen, blev svaret som formulerades utan någon som helst värdeladdning.

Jag kunde inte låta bli att skratta högt.

— Har vi lämnat EU? Det var som fan...!

— Vill ni beställa?

Det var inte den unga servit...en som frågade. Intill mig stod en kostymklädd kvinna i min egen ålder. Det var något bekant med henne, men jag kunde inte placera var vi träffats tidigare. Instinktivt sträckte jag ut högerhanden för att hälsa, men hon ryggade tillbaka.

— Om ni inte tänker beställa måste jag be er att lämna min restaurang. Annars ringer jag efter polisen!

När hon sa detta insåg jag vem hon var: Det ilskna restaurangbiträdet vid McDonalds i KF-huset! Men hon var ju i 16-årsåldern nyss... och nu i min egen ålder. Jag befann mig sålunda i år 2025 eller däromkring. Utan ett ord styrde jag mina steg mot rulltrappan och ut på... hrm, "Sahlins Torg".

Jag var förfärad. Det kändes som om jag skulle börja gråta. Under otrygga stunder vill man hem, så även jag. Utan en enda svensk så kallad Nykrona i fickan började jag vandra söderut längs Götgatan. Vid Ringvägen svängde en spårvagn som gick i trafik mot Gullmarsplan. Åhlénshuset var väck! "Orbacksparken" kallade man gräsmattan på dess plats. Varför? Globenarenan fanns kvar men målad som en uppsvälld Coca-Colaburk med texten "It gives you more". Mer av vad? Gas i magen så att man ser ut som Globen?

Gullmarsplan var lummigt grönt och träden frodades av urinen från Globenarenans hemvändande publik. Jag följde Arenavägen utan att uppfatta den aptitliga doften av rökt kött som vi Enskedebor brukar kunna åtnjuta. "Statens Djurrättshistoriska centrum" stod det på en skylt som förr förkunnat att platsen hette Slakthusområdet. Jag var inte ett dugg intresserad av vad detta "museum" hade att erbjuda, då jag redan hade mina onda aningar. När inte ens McDonalds har hamburgare på sin meny...

Det första jag gjorde när jag kom till min hemadress var att se om min bil stod kvar. Det gjorde den inte. I så fall hade den varit 25 år gammal. Det stod en Cadillac på min parkeringsplats. Om det varit min bil borde jag kommit ihåg

det, skojade jag med mig själv.

Inte oväntat hade man bytt portkod, men dörren var samma, om än att hyresvärden låtit skruva fast galler bakom glaset. Jag provade min nyckel och den passade fortfarande i låset. Jag klev in och steg uppför trapporna medan jag läste namnen på de gamla obrukbara brevlådorna. Några kände jag igen, så även en viss Ohlsson som nu bodde i min lägenhet. Jag ringde på och hyresgästen öppnade.

— Jag söker Peter Harold's familj, sa jag samtidigt som jag försökte kika in för att se hur min lya såg ut 20 år senare.

— Det var länge sedan de flyttade, svarade Ohlsson utan att känna igen mig trots att vi var grannar då hon vuxit upp i samma trappuppgång. — Frun och dottern flyttade till England nått år efter att maken försvann. Han var visst förälskad i någon kvinna sägs det. Är ni släkt med Peter?

— Systerson, ljög jag. — Säg mig, letade familjen efter honom?

— Jag tror knappast det. Han försvann för att han ville det. Dottern var på besök här för två år sedan i samband med att hon skulle skriva en bok om pappan, men sedan dess har jag inte hört något. Han lämnade ett antal bokmanus som hon gett ut postumt.

— Tack för att jag fick störa er, sa jag och tog farväl.

— Ingen orsak, sa Ohlsson och stängde dörren till den lägenhet som varit min ända sedan jag flyttade till Stockholm som 20-åring.

Även Enskede hade sin elektroniska väggtidning. Den annonserade ut att kulturminister Robert Andersson skulle

hålla tal i samlingslokalen påföljande afton.

— Robinson-Robban! utbrast jag häpet. — Hur i h-e kan den fjanten bli kulturminister?!!

Mitt utfall fick folk omkring mig att titta på mig med ogillande blickar, och jag fick stå ensam kvar framför den skimrande färgskärmen vars nyheter väckte ömsom tårar, ömsom skratt hos mig. Efter lite läsning stod det klart att Sverige styrdes av samma regeringsbärande parti som alltid tidigare, och flera av namnen i regeringen var kända även av mig trots att det politiska livet hade 20 års försprång sett ur min synvinkel.

Efter tio minuter hade väggtidningen bläddrat igenom sin lista, och i ett frimodigt tonfall sade jag: — Det här är ju bara propaganda!

Jag brast ut i gapskratt. Eftersom jag stod ensam framför den elektroniska — och uppenbart statstroga — bulletinen, hade jag inte trott mig bli hörd av någon. Men en yngling, absolut inte androgyn, men klädd i jeansbyxor och en grå herrkavaj, närmade sig mig försiktigt och sa med halvhög röst: — Klart att det är propaganda. Vill du veta det som inte staten vill att du skall veta måste du bli medlem i ”Opponenternas Nätverk”.

— Det låter skumt, sa jag.

— Har du hört talas om Friherrarna? frågade ynglingen.

— Nej. Men när jag var arbetslös i min ungdom kallade jag mig för ”fri-herre”...

— Det är en grupp politiskt medvetna personer som står utanför etablissemanget.

— Inte för att politik intresserar mig, ljög jag. — Men vad är det för fel på "etablissemanget" ...?

Ynglingen skruvade på sig besvärat.

— Det var inget. Glöm vårt samtal, bad han och började gå.

— Nej, vänta! Jag undrar på allvar. Jag har inte varit i Stockholm på 20 år, sa jag och påståendet var på sitt sätt också sant. Ynglingen förde mig åt sidan.

— Det politiska etablissemanget består av regeringspartiet och dess karriärister som detaljstyr alla samhällsinstitutioner i landet.

— Intet nytt under solen, replikerade jag i enlighet med min övertygelse. — Men väljarna är väl fria att rösta på vilket parti de behagar, eller hur?

— Ett parti måste ha mer än 10% av rösterna för att få dela på riksdagsmandaten, och det är bara tre eller fyra partier som klarar det. Eftersom det största partiet erbjuder de bästa möjligheterna att avancera i den politiska karriären väljer de mest engagerade politikerna att ställa upp för dem, oavsett ideologisk övertygelse. Regeringens valfläsk är alltid fetast...

— Unge man! Politisk adel var något man förkastade redan på min tid, påstod jag och lät väldigt gammal. — Men till slut måste regeringspartiet göra bort sig, och då vinner oppositionen. Det kallas för demokrati.

Men ynglingen fnyste.

— Oppositionen kan inte ta makten. De är statister som regisseras av regeringen. De har aldrig lyckats utmana regeringen; inte ens när de förklarade att de skulle föra

samma politik.

— Varför inte då?

— Därför att oppositionsledaren blev generaldirektör för ett statsverk. Det är bra betalt, bättre än statsministerarvodet, med mindre ansvar. Så gör statsministern varje gång det dyker upp en stark motståndare. Kvar i riksdagen blir de lydigt bråkande fåren som statsministern kan domptera över.

— Trots det ser alla ut att ha hälsan och må bra, inflikade jag.

— Folk har slutat att tänka självständigt, suckade ynglingen, och jag var nära att säga att inte heller det var en nyhet. Men jag valde istället att fråga om Friherrarna och Opponenternas nätverk.

— Jag ger dig inga namn, men det är ett stort nätverk där tusentals kurirer förmedlar brev mellan medlemmarna.

— Inte e-post?

— Du skojar?! Vi räknas som potentiella terrorister, utropade ynglingen oblygt.

— För att ni kritiserar regeringen? Ni måste vara paranoida, unge man!

— Det är för att vi kritiserar regimen OCH oppositionen på samma gång. Kan man inte förlika sig med ett av de etablerade partiernas program betraktas man som en samhällsrisk.

— Starta ett nytt parti.

— Det kräver minst 100'000 namnunderskrifter och redovisade personnummer. Effektiv åsiktsregistrering!

— 100'000 personer är nog för många för att

kategoriseras som terrorister, invände jag.

— Känslan av att vara registrerad för sin politiska övertygelse är illa nog. Politikerna säger att det inte är syftet med listorna, men när du sedan får problem med att byta arbete eller bostad inser du att du gjort bort dig. Man skriver inte på sådana listor, och därför startas inga nya partier med nya idéer.

— Egen erfarenhet?

— Ja, svarade ynglingen med dyster min och gick.

Nu kände jag att jag fått nog av att höra om det politiska klimatet, i synnerhet då min mage var tom och jag stod utan pengar. Ty tusenlappen i min plånbok var väl inte värd något? Jag sökte svar på den frågan i en närliggande butik. Kassörskan skrattade åt mig. Jag misstänkte att samma sak gällde mitt kreditkort — ett kort som jag hittills använt en enda gång i mitt liv. Eftersom det stod "active thru 10.07" använde jag det igen ungefär 18 år försent.

— Expired, sa kassörskan. — Men det finns pengar på ditt konto, tillade hon.

— Gamla pengar, gissade jag, men kassörskan kunde via sin terminal ge besked om att det sista beloppet sattes in så sent som för tre månader sedan. Hon visslade till när hon med låg röst läste upp saldot. 895'307 nykronor.

— Är det mycket? frågade jag okunnigt.

— Har du inget siffersinne? Om du är singel vill jag gärna gifta dig med dig, så mycket är det, sa hon skrattande och lät ladda om ett nytt betalkort åt mig, trots att min legitimation inte heller var av bästa datum.

Äntligen solsken i tillvaron. Jag bestämde mig för att ta

tunnelbanan tillbaka till stan. Den visade sig vara gratis, vilket jag gärna hade velat veta när jag promenerade ut till Enskede. Nu hade jag fått motion i onödan. Medan jag satt i vagnen funderade jag på hur tidshoppet gått till. Det hade bevisligen skett när jag åkte upp med Katarinahissen.

När tunnelbanan passerat Anna Lindhs Plats (f.d. Medborgarplatsen) bestämde jag mig för att stiga av vid Slussen och försöka sluta en märklig cirkel. Tågets prator påminde mig om att platsen numera hette Mona Sahlins Torg. Orden gav mig kalla kårar längs ryggen.

— Vad skönt det skall bli när man börjar bygga Citylinjen nästa år, sa en kvinna som säkert trodde att jag ogillade tunnelbaneresor i allmänhet, vilket jag också gör.

— Citylinjen?

— Tunnelbanan skall läggas ner, och istället drar man den spårbundna trafiken på skenor på stolpar ovanför gatorna.

— Fascinerande! instämde jag gillande. — Varför gör man det?

— Har du inte hört om tunnelolyckan i T-centralen, frågade damen mig häpet.

— Varit utomlands..., svarade jag urskuldande.

— Tunnelväggen intill Riddarholmskanalen rämnade en morgon i vintras och fyllde nedersta spåret i T-centralen och har blockerat all trafik där under nästan ett halvt år. Det var tusentals människor som drunknade...

— Fasansfullt, sa jag chockat och kände mig illamående.

— Är du säker på att du inte hört detta?

— Absolut! En sådan katastrof är oförlömlig...

Jag kunde inte låta bli att fundera på vilka av mina vänner och bekanta, eller deras barn, som kunde ha omkommit i denna hemska olycka. Att jag inte sett något om detta på väggtidningen? Kanske för att katastrofen inte längre var en nyhet efter ett halvt år? Men jag hade en invändning mot den tanken; första halvåret efter Tsunamikatastrofen i Sydostasien där hundratals svenskar omkom gick det knappt en dag utan att någon aspekt om det inträffade ventilerades i press, radio och TV. Här hade tusentals dött i centrala Stockholm; hur kunde en sådan nyhet klinga ut så snart?

Kanske därför att det — till skillnad från naturkatastrofen i Sydostasien — fanns en skyldig till tragedin som utspelat sig i Stockholms T-central. Denne skyldige/ansvarige stod sannolikt i nära förbund med makthavarna, och skyddades av dessa. Jag frågade damen som nyss tilltalat mig om man åtalat någon för olyckan. Hon kunde inte erinra sig att hon hört talas om något sådant utkrävande.

— Det är ju alltid samhället som tar ansvar när sånt här händer, sa hon likgiltigt.

Kanske det. Men någon i samhället måste ju ansvara för att såna här olyckor inte skall kunna hända, tänkte jag.

Jag kan inte påstå att detta Sverige av år 2025 är det land jag skulle vilja åldras i. Jag klagar inte enbart därför att tonårstjejerna klär sig och uppför sig som könlösa pojkar utan ansiktsbehåring. Jag klagar inte över att McDonalds och Coca-Cola sponsrat anläggandet av den nya trafikplatsen vid det som en gång var Slussen. Jag säger intet ord om att veganlobbyen gjort ett museum av Slakthusområdet i samma

anda som Förintelseutställningen i Auschwitz.

Jag klagar inte heller över att det regeringsbärande partiet — som enligt den elektroniska väggtidningen styrt nationen i mer än hundra år med två korta avbrott under 1900-talet — manifesterar sina egna politiker genom att uppkalla de offentliga rummen efter dem, eller att samma parti byggt ett system som garanterar sig ett oinskränkt inflytande i de flesta samhällsinstitutionerna. Jag skall inte heller klaga över den tandlösa oppositionen som inte utkräver ansvar av makthavarna, trots att de som tvåor i makthierarkin är satta att bevaka varje åtgärd regering och kommunstyrelse vidtar. Ordet landsting ser jag dessbättre inte.

Jo förresten, varje enskild ovan redovisad punkt är värd att beklaga vid närmare eftertanke! Men det som slår mig mest med häpnad är de till antalet begränsade nyhetskällorna i denna stad, vilka oavsett om de är väggtidningar signerade av Aftonbladet WallMedia, BonnierExpress eller ModernStream Sweden alltid innehåller samma regimvänliga notiser och okritiska fraser. Känslan av oberoende och mångfald är utplånat.

Ändå är det offentliga rummet fyllt av budskap. Sammanfattningen av dessa är ”Lita på makten och fortsätt att köpa”.

Jag tittade på människorna som korsade Mona Sahlins Torg. Ingen av dem såg ut att vara det minsta cyniska till sin läggning. Men är denna egenskap synlig då munnen är stängd? De lever goda liv, de har mat och husrum, och de kan gå från den ena lysande väggskärmen till den andra och få sitt välstånd bekräftat; att politikerna skall se till att de fortsätter

må bra. Med andra ord; jag ser ett folk utan nöd. Men jag ser också ett folk som är programmerade. De är som tamboskap, men iförda kläder och går på två ben. De törs inte ryta till mot sin husbonde — i vart fall inte så att han hör!

Ack, att Sverige kunde bli detta "viljelösas samling" på endast 20 år! Eller hade det börjat tidigare?

Jag skall icke fördöma dessa människor. Jag kan inte utläsa vilka trauman de genomlidit sedan jag smög mig nerför servicestegen i Katarinahissens schakt. Trots allt, jag såg endast vad en tillfällig turist ser under sin första dag i den svenska huvudstaden. Ironiskt nog var jag en främling i min hemstad. Plötsligt insåg jag att det jag mest av allt ville var att komma hem till min egen tid.

Just då såg jag en vit skåpbil komma körandes nerför Fjällgatan. Den svängde in vid Katarinahissen. Ingen tvekan om att detta var samma bil som hissreparatörerna körde; bisartt nog var den lika blank som för 20 år sedan.

Detta såg jag från östra sidan av Mona Sahlins Torg, precis mellan Stadsmuseet och McDonalds mattempel. Jag rusade förbi glasobelisken och korsade Fjällgatan. Skåpbilen hade redan hunnit parkera framför hissentrén som dock var låst. Några reparerare såg jag inte, men annat var inte heller att vänta; de hade en god förmåga att snabbt bli osynliga...

Såvitt jag kunde se var den högra hissorgon kvar vid hissens översta våning. Jag var den ende som hade åkt med hissen sedan den stängts av. Raskt stegade jag uppför Mosebackes trätrappa och över bron till Gondolens restaurang. Även här var hissentrén stängd och en skylt upplyste om att den vertikala folktransportören var ur trafik.

Min tanke var att jag skulle ta hissen ner till gatuplan och år 2005, om nu en reverserad tidsresa var möjlig. Trots min buddistiska livsåskådning garderade jag med kryss och tillbad även den konventionellt utpekade Skaparen om lycka och välgång med min "hemresa".

Med hjälp av skylten som hängde på hissporten lyckades jag bryta isär dörrparet och stiga in i elevators hytt. Innan jag hann börja fundera på vilken knapp jag skulle trycka på stängdes dörrarna. Hisskorgen satte sig i rörelse — uppåt!

— Stanna! skrek jag instinktivt, men hissen reste sig upp mot hisstornets tak. Jag förstod att maskineriet löpte amok och att den kraftiga motorn skulle slunga ut hisskorgen genom innertaket; om nu inte linorna brast och korgen störtade.

Det var ologiskt att hissen fortsatte uppåt, ändå hörde jag hur luften pressades förbi hisskorgens väggar. Hur högt? 20 meter? 50? 100? Vi mötte inget motstånd, den fortsatte uppåt förbi de obefintliga våningarna. Denna diaboliska maskin visade ingen som helst respekt för tiden; inte ens för rummet. Naturlagarna, var fanns de när man så väl behövde dem....?

— Släpp ut mig, ropade jag med förtvivlan i min röst. Våningsvisaren svarade mig med ett ystert "ping". Hissen stannade och dörrarna gick upp. Där bryggan till kontorskomplexet legat fanns nu bara en avbruten stump om 1½ meter; bortom denna virvlade tjocka dammoln vilka dolde det mesta av Mosebacke. Av kontorskomplexet återstod bara en skräpig rivningstomt.

Jag hade ånyo gjort ett tidshopp, men inte i önskad

riktning. Vid Sjöfartshotellet stod ett tiotal lastbilar med rivningsmassor på flaken. McDonalds mattempel låg kvar på sin plats, men dess skimrande reklamskylt var nedsläckt. Obelisken vid Mona Sahlins torg fanns inte kvar; möjligtvis var det dess fundament som stack upp ur marken.

Genom dammet som yrde i luften kunde jag se ett tåg som ilade fram längs skenor placerade högt ovanför gatan på transparenta glasstolpar. Tågbanan verkade löpa ut från Götgatsbacken och över vattnet till Gamla stan där tre gigantiska grävsmaskiner slog omkull husen vid Kornhamnstorg.

De enda människor jag kunde se var de som arbetade med att riva husen. Bostadshusen på Mosebacke såg övergivna ut med sina tomma fönster. Det verkade inte längre bo några människor i denna del av staden längre. Vilket år var det? 2035? 2045? Eller hade jag nått 50 år in i framtiden, räknat från min egen tid? I vilket fall som helst flödade Mälarens vatten genom en fors som bildats av de två raserade slussanläggningarna. Resten av Gamla Stan såg intakt ut, och jag tyckte mig skimra normala trafikrörelser längs stranden framför Nationalmuseet.

Kanske hade jag hamnat mitt i en s.k. stadsanering där man utplånade de omoderna 1900-talshusen i Södermalm och södra delen av Gamla Stan? Säg, vilka ideal härskade bland de styrande i staden i samband med detta projekt? Jag ville hoppas att de skulle visa en förståelse för stadsdelens arkitektoniska historia. Men den förhoppningen kom på skam när jag plötsligt insåg att den gamla slottsliknande byggnaden som inrymt Stadsmuseet saknades på sin plats! Inte ens några

rivningsmassor fanns kvar! Marken var platt och i jämnhöjd med resten av det Sahlinska torget. Om det nu fortfarande bar det namnet...?

Synen av denna raserade stadsdel väckte starka känslor. Men låg det inte i tidens natur att förtära gårdagens skapelser; ibland bit för bit, ibland allt på en och samma gång. Hur pittoreskt skulle inte Södermalm ha sett ut om man bevarat 1700-talets alla väderkvarnar som stod på uppförda på varje blåsig höjd? Men dessa fick ge plats åt bostadshus under 1800-talet, i en tid då kvarnarna var som helst drevs av ånga.

Kanske har man nu i mitten av det 21:a århundradet inget behov av 1900-talets kontorskomplex och gör plats för andra funktionella anläggningar. Jag kan inte säga hur dessa ser ut; hissen anlände innan dessa stod färdiga. Katarinahissen stod dock kvar på sin plats.

Eftersom bron till Mosebacke var borta fanns det bara ett sätt för mig att ta mig ner till det forna gatuplanet. Jag gick in i hissen, tog bort skylten från dörren och tryckte på nedknappen. Hissen sjönk omedelbart men i ett normalt tempo. Jag höll den skeva skylten med "Ur funktion" i handen när hissen stannade och dörren gick upp.

— Vad skall du med den skylten till, unge man? frågade en skrovlig mansröst framför mig. Det var hissreparatören Gabriel.

Framför hissentrén stod deras vita blanka skåpbil, och bakom den lastade Gabriels kollega in deras utrustning. Jag var uppenbart tillbaka till 2005, för jag såg hela scenen återspeglas i McDonalds skyltfönster. Denna gång var

stadsbilden mig helt känd. Jag fann mig snabbt, och svarade:

— Hissen verkar fungera bra, så jag tog med mig skylten ner till er.

— Fasen, va' hyggligt grabben. Du är värd en öl, men ja' ha' inge', så du får nöja dig me' e' tack, sa reparatören glatt och tog emot skylten.

Lättad lämnade jag Katarinahissen bakom mig och skyndade mig mot Södermalmstorg. Allt var sig likt, såväl ingången till tunnelbanan som SL:s hutlösa biljettaxa. När jag kom hem stod min bil parkerad på sin plats, och fastän den inte var en Cadillac var jag ändå lycklig. Min dotter var också glad att se mig; hon var i lekparken och vinkade till mig. Min hustru var måttligt glad:

— Var har du varit hela tiden? frågade hon bryskt, och jag befarade att jag måste förklara mina tidsresor in i århundradet, men...

— Du har varit borta hela dagen! fortsatte hon i ett irriterat tonfall.

— Jag... åkte med Katarinahissen, mumlade jag och såg ut som en lögnare.

— Jag vet nog var du varit, svarade hon kyligt, men pekade mot köksbordet och tillade i ett mildare tonfall: — Maten är färdig, även om du inte förtjänar den...

Suck! Vilken lycka det är att leva i nuet, varken förr eller senare. Carpe diem, och klättra aldrig ensam i övergivna hisschakt. Du vet aldrig var du hamnar. Eller när! Och måtte Södermalmstorg förbli Södermalmstorg. Med eller utan glasobelisk!

—SLUT—